U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Radimem Vicherkem, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Masná 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č. j. OAM-10-141/LE-PA04-P08-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 8. 2012, č. j. 62 Az 2/2011 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi, JUDr. Radimu Vicherkovi, **se přiznává** odměna za zatupování ve výši 2.880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 11. 1. 2011, č. j. OAM-10-141/LE-PA04-P08-2007. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele, v nichž správnímu orgánu vytýkal porušení ustanovení správního řádu. Stejně tak se soud neztotožnil ani s námitkami, v nichž stěžovatel dovozoval nesprávné posouzení podmínek udělení mezinárodní ochrany. Rovněž podle soudu jsou výpovědi učiněné stěžovatelem v průběhu řízení rozporuplné a ve svém důsledku nevěrohodné. Soud se tak ztotožnil se závěry napadeného správního rozhodnutí, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu ani doplňkové ochrany.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Soud se vůbec nezabýval otázkou stupně demokracie v zemi původu stěžovatele. Stěžovatel předložil ve správním řízení dostatek důkazů k tomu, aby osvětlil bezpečnostní situaci v zemi, zejména s ohledem na politickou nestabilitu, neustálé občanské války a nepokoje a s tím související absenci dodržování jakýchkoli základních práv a svobod, které by alespoň vzdáleně připomínaly demokratické státní zřízení. Jak správní orgán, tak soud pak nevycházely z aktuálních zpráv o situaci v Demokratické republice Kongo.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s posouzením své výpovědi jako nevěrohodné a závěry soudu v tomto ohledu považuje za nepřiměřeně přísné a formalistické, nereflektující dramatičnost situace, v níž se stěžovatel ocitl. S ohledem na situaci v zemi původu stěžovatele se správní orgán rovněž nedostatečně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany.

Soud podle stěžovatele nedostatečně odůvodnil, proč v plném rozsahu převzal závěry správního orgánu a neuvěřil, resp. nepodrobil přezkumu skutečnosti, které ve své výpovědi před soudem tvrdil stěžovatel. Napadený rozsudek je proto podle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelný.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., a ani Nejvyšší správní soud žádný důvod pro

její přijatelnost neshledal. Otázkou věrohodnosti výpovědí žadatelů o azyl se již Nejvyšší správní soud dříve zabýval např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, či v rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 - 55, oba dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, tj. dohromady 2.400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2.880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu